

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 220/2020-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. mája 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., Havlíčkova 16, Bratislava, v menej ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ondrej Urban, MBA, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3, čl. 38 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 4 CoP 5/2019-92 z 25. apríla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. augusta 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátskou kanceláriou URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., Havlíčkova 16, Bratislava, v menej ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ondrej Urban, MBA, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3, čl. 38 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 CoP 5/2019-92 z 25. apríla 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola v zmysle čl. X bodu 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 zo 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) s účinnosťou od 17. októbra 2019 prerozdelená a náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duľovi a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce prejednaná a rozhodnutá vo štvrtom senáte ústavného súdu v zložení Miroslav Ďuriš (predseda senátu), Ladislav Duditš a Libor Duľa (sudca spravodajca).

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že manželka sťažovateľa svojím návrhom podaným Okresnému súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) žiadala, aby okresný súd rozviedol jej manželstvo so sťažovateľom. Rozsudkom č. k. 27 Pc 10/2017-72

zo 16. januára 2019 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) okresný súd rozhodol o rozvode manželstva a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania.

4. Na základe odvolania sťažovateľa bol napadnutým rozsudkom krajského súdu rozsudok okresného súdu potvrdený ako vecne správny a zároveň nebol žiadnemu z účastníkov priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Napadnutý rozsudok krajského súdu sťažovateľ považuje za nezákonný a ústavne nonkonformný, pretože v odvolacom konaní bol porušený princíp rovnosti účastníkov konania a princíp rovnosti zbraní ako integrálne súčasť práva na spravodlivý proces. Sťažovateľ tak namieta porušenie práv garantovaných čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty (právo na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivý proces), čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny (právo na rovnosť účastníkov konania) a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny (právo na vyjadrenie sa k všetkým vykonávaným dôkazom).

6. Sťažovateľ, ktorý s rozvodom manželstva nesúhlasil a prejavil vôľu obnoviť manželské spolužitie aj za pomoci odborníka, v ústavnej sťažnosti namieta, že okresný súd ho opomenul oboznámiť so stanoviskom manželky a s jej výpoveďou prednesenou na súdnom pojednávaní a sťažovateľ tak nedostal priestor pre vyjadrenie sa k týmto tvrdeniam, pretože okresný súd pristúpil automaticky k vyhláseniu rozsudku o rozvode manželstva. Podľa sťažovateľa nie je zrejmé, z akého dôvodu takto okresný súd konal a prečo krajský súd označil rozsudok okresného súdu za vecne správny.

7. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na význam princípu rovnosti, ktorý úzko súvisí s princípom kontradiktórnosti konania umožňujúcim účastníkom súdneho konania vyvíjať procesnú aktivitu a vyjadrovať sa k všetkému, čo vyjde v konaní najavo. Podobne prostredníctvom aplikácie princípu rovnosti zbraní má byť garantovaný stav určitej rovnováhy, v ktorom protistrana môže reagovať na argumenty druhého účastníka konania. Sťažovateľ konštatuje, že ak aj bol okresný súd toho názoru, že *„by takýto postup, a to zaslanie obsahu výpovede navrhovateľky v konaní pred súdom sťažovateľovi,*

neprinesie žiadne ďalšie relevantné skutočnosti dôležité pre rozhodnutie vo veci samej, nebol oprávnený takýmto postupom porušiť zásadu rovnosti účastníkov konania a konať v rozpore so zásadou kontradiktórnosti v neprospech sťažovateľa. Naplnením práva na kontradiktórnosť konania pritom nie je len doručenie vyjadrenia, písomného či zvukového záznamu ústnej výpovede účastníka konania v konaní pred súdom, ale súčasne by mal konajúci súd ponechať na rozhodnutí účastníka konania, či sa vyjadrí k obsahu vyjadrenia alebo výpovede protistrany.“

8. Vo vzťahu k tejto argumentácii sťažovateľ poukazuje na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci ██████████ ██████████ proti Českej republike, ██████████ a ďalší proti Slovenskej republike a ██████████ proti Slovenskej republike, v ktorých ESLP formuloval povinnosť súdu doručovať účastníkom konania všetky vyjadrenia, ktorých cieľom je ovplyvniť rozhodnutie súdu, a teda ESLP chápe princíp kontradiktórnosti konania čisto formálne a dáva účastníkovi právo zoznámiť sa s každým stanoviskom alebo dôkazom protistrany a možnosť vyjadriť sa k nim, ak to považuje za podstatné.

9. Uvedeným postupom okresného súdu, ktorý bol potvrdený napadnutým rozsudkom krajského súdu, došlo podľa názoru sťažovateľa k porušeniu práva na vyjadrenie sa k všetkým vykonávaným dôkazom v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, pretože sťažovateľovi nebola poskytnutá možnosť na zaujatie stanoviska, čím preňho boli vytvorené nepriaznivejšie podmienky, než akými disponovala navrhovateľka (manželka). Týmto sa vytvoril „stav nerovnosti účastníkov konania v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a s princípom rovnosti zbraní ako súčasť práva na spravodlivý proces“, a súčasne došlo „i k narušeniu práva na vyjadrenie sa k všetkým dôkazom“.

10. Sťažovateľ napokon namieta, že napadnutý rozsudok krajského súdu je arbitrárny a neodôvodnený, pretože krajský súd „nijakým spôsobom nezrejmlil na podklade čoho (akých skutočností a dôkazov) dospel k skutkovým a právnym záverom prezentovaných v Napádanom rozsudku.“. Krajský súd podľa sťažovateľa neuviedol, prečo v prejednávanej

veci nie je možná obnova manželstva, pričom v rozhodnutí absentuje vysporiadanie sa s jednotlivými dôkazmi a námietkami sťažovateľa. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že krajský súd neuviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, z ktorých dôkazov vychádzal, ako ich vyhodnotil a ako uvažoval pri použití právnych predpisov. Sťažovateľ sa teda domnieva, že nedostatočným odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj čl. 47 charty.

11. Na podporu svojich tvrdení sťažovateľ dáva do pozornosti rozhodnutia tvoriace judikatúru ústavného súdu (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 314/2018, III. ÚS 402/08 alebo III. ÚS 44/2011), v ktorých ústavný súd judikoval právo účastníka súdneho konania na jasné a zrozumiteľné odôvodnenie rozhodnutia dávajúce odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Absencia vysporiadania sa s podstatnými tvrdeniami sťažovateľa je závažným nedostatkom rozhodnutia, čím dôjde k porušeniu práva na súdnu ochranu a v dôsledku toho i k porušeniu čl. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy.

12. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že napadnutým rozsudkom krajský súd porušil jeho v bode 1 uvedené práva, zrušil napadnutý rozsudok, prikázal krajskému súdu vo veci znova konať a priznal sťažovateľovi náhradu trov konania vo výške 623,27 eur.

II.

Relevantné ustanovenia právnych predpisov

13. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

15. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

16. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

19. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

20. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní rovní.

21. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

22. Podľa čl. 2 ods. 2 listiny štátnu moc možno uplatňovať iba v prípadoch a v medziach ustanovených zákonom, a to spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

23. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

24. Podľa čl. 37 ods. 3 listiny všetci účastníci sú si v konaní rovní.

25. Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť iba v prípadoch ustanovených zákonom.

26. Podľa čl. 47 charty každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom.

27. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

28. Ústavný súd pritom vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru opakovane judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s namietaným porušením čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 listiny napadnutým rozsudkom krajského súdu

29. Sťažovateľ sa podanou ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, pričom namieta predovšetkým porušenie princípu rovnosti, kontradiktórnosti a práva vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom tým, že sa nemal možnosť oboznámiť sa so stanoviskom manželky a vyjadriť sa k nemu. Týmto postupom krajského súdu došlo podľa sťažovateľa zároveň k porušeniu práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

30. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú povinné vykladať a aplikovať

príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

31. Sťažnosť ústavnému súdu možno podať len vtedy, keď boli pred jej podaním vyčerpané všetky prostriedky, ktoré zákon na ochranu práv poskytuje. Ústavný súd nie je oprávnený a povinný poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol (môže) domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými dovolenými a príslušným procesným poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi, najmä využitím riadnych opravných prostriedkov (podobne napr. I. ÚS 85/97, II. ÚS 35/02, II. ÚS 78/02). Ak existuje taký všeobecný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 ústavy má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody, ústavný súd nie je zásadne oprávnený prijať sťažnosť v tejto časti na ďalšie konanie. Prijatiu takejto ústavnej sťažnosti bráni princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 54/02).

32. Inak povedané, z princípu subsidiarity vo vzťahu ústavného súdu k všeobecným súdom v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy a § 122 zákona o ústavnom súde tiež vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu,

ktorú mohol účinne predniesť, avšak nepredniesol ju v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (obdobne napr. III. ÚS 351/04, I. ÚS 155/2012, II. ÚS 628/2013, I. ÚS 55/2018, I. ÚS 222/2018).

33. Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd uvádza, že námietky, na ktorých sťažovateľ postavil svoje odvolanie, sa týkajú užívania spoločného majetku manželov a z týchto dôvodov bol rozsudok okresného súdu podľa sťažovateľa *„založený na nepravdách a účelových výmysloch, je neetický a nesúhlasil s ním.“*. Sťažovateľ sa v odvolaní nijakým spôsobom nezmenil o procesnom pochybení okresného súdu spočívajúcom v opomenutí jeho povinnosti oboznámiť ho s vyjadrením manželky, v dôsledku ktorého mali byť porušené princípy rovnosti, kontradiktórnosti a rovnosti zbraní v predmetnom konaní.

34. Ústavný súd teda musí konštatovať, že v podanom odvolaní síce namieta, že okresný súd nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci z dôvodu, že neprihliadol na ním uvádzané skutočnosti, avšak neuviedol svoje nosné argumenty, ktoré predniesol následne v konaní pred ústavným súdom. S ohľadom na princíp subsidiarity nemôže sťažovateľ za tejto situácie účinne namietať porušenie ním označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, pretože tieto porušenia mohol a mal namietať v konaní pred všeobecnými súdmi.

35. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti z dôvodov uvedených v bodoch 30 až 34 a v § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu

36. K námietke sťažovateľa týkajúcej sa porušenia základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces tvrdenou arbitrárnosťou a neodôvodnenosťou

napadnutého rozsudku krajského súdu sa ústavný súd sústredil na to, či ju nie je potrebné posúdiť ako zjavne neopodstatnenú v zmysle § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

37. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (III. ÚS 206/03, II. ÚS 77/04). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 201/03, II. ÚS 144/05, IV. ÚS 100/04, IV. ÚS 42/06).

38. Ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov ani preskúmať, či v konaní bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil, ale je oprávnený posúdiť, či v konaní pred všeobecnými súdmi nedošlo k porušeniu ústavnoprávných princípov konania (čl. 46 až čl. 50 ústavy), a tým k porušeniu základných práv alebo slobôd sťažovateľov. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

39. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v relevantnej časti uviedol, že *„z výsledkov vykonaného dokazovania bolo preukázané, že manželstvo účastníkov konania je hlboko a vážne rozvrátené a neplní svoj spoločenský účel. Súd prvej inštancie sa správne oboznámil s písomným vyjadrením druhého manžela zo dňa 25. 4. 2018...*

so zápisnicou zo zvukového záznamu o vykonaní dôkazov zo dňa 17. 5. 2018 pred Okresným súdom Floridsdorf v Rakúskej republike... ako aj s jeho písomným vyjadrením zo dňa 12. 1. 2019. Uplatnenú námietku nesprávneho alebo neúplného zistenia skutočného stavu veci preto odvolací súd nepovažoval za dôvodnú, lebo obnova manželského súžitia nie je možná (§ 23 ods. 1 Zákona o rodine).

K ďalším skutočnostiam uvádzaným v odvolaní týkajúcim sa spoločného majetku odvolací súd uvádza, že otázka spoločného majetku účastníkov konania nebola predmetom tohto konania a bude predmetom konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov v prípade podania návrhu na jeho vyporiadanie zo strany niektorého z účastníkov tohto konania, ak medzi nimi nedôjde k dohode o jeho vyporiadanie.“.

40. Podľa názoru ústavného súdu je napadnutý rozsudok krajského súdu odôvodnený ústavne konformným spôsobom (dostatočne a relevantne). Krajský súd viazaný odvolacími dôvodmi sťažovateľa dostatočne odôvodnil, prečo sa stotožnil so závermi obsiahnutými v rozsudku okresného súdu, zohľadniac stanovisko druhého manžela k otázke rozvodu manželstva. Vyjadril tak samotnú podstatu rozhodnutia o rozvode manželstva (jeho hlboký a vážny rozvrat, absenciu plnenia spoločenského účelu manželstva a nemožnosť obnovenia manželského spolužitia). Závery uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu nemožno považovať za odporujúce citovaným článkom ústavy a dohovoru. Vzhľadom na to nemožno tieto skutkové a právne závery označiť za nepreskúmateľné a za svojvoľné, vybočujúce z rámca uvedeného zákonného ustanovenia, a preto ich ústavný súd nemá dôvod ani oprávnenie prehodnocovať ani ich prípadne nahrádzať vlastnými.

41. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3 K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 ústavy a čl. 2 ods. 2 listiny napadnutým rozsudkom krajského súdu

42. Keďže v kontexte častí III.2 a III.3 neboli porušené tam označené práva, nemožno hovoriť ani o súčasnom porušení princípov právneho štátu a legálnej licencie

pri výkone verejnej moci vyjadrených v čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, resp. v čl. 2 ods. 2 listiny. Také porušenie by mohlo byť len sprievodným javom porušenia dotknutých procesných práv, ktoré však ústavný súd nekonštatoval, a preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.4 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 47 charty napadnutým rozsudkom krajského súdu

43. Sťažovateľ nijako neodôvodnil, ako by malo rozhodnutie krajského súdu súvisieť s právom Európskej únie (bod 26), a taká okolnosť nevyplýva ani z rozhodnutí konajúcich všeobecných súdov (okrem zmienky o vypočutí sťažovateľa dožiadaným súdom v Rakúsku), a preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. V súhrne teda odmietol ústavnú sťažnosť ako celok.

44. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. mája 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu